

Doi dramaturgi în viața satului bănățean

M-am dus la Comlogul Mic, frumoasă și bogată comună de pe meleagurile bănățene, ca să cunosc pe acel țăran-cooperator care, la concursul de dramaturgie din cadrul primei ediții a Festivalului național „Cîntarea României”, a obținut premiul al doilea (premiul întâi nu s-a acordat). În veranda unei case solide, de zid, cu mult gust aranjată — așa cum sînt multe prin partea locului — se afla un om cam la vreo 60 de ani.

— Deci, dumneavoastră sunteți Michael Holzinger, autorul dramatic german care a scris piesa premiată, Hansi al nostru?

— Așa mă cheamă și eu am scris piesa de care ați amintit, dar autor dramatic, fie și amator, e cam mult...

— De ce sunteți surprins? Nu sunteți nici la prima, nici la ultima piesă scrisă, mai mult, chiar, publicată și jucată! De cînd scrieți?

— De cînd mă știu, mi-am așternut pe hîrtie gîndurile, ea și evenimentele pe care le-am trăit, aici, în comuna natală. Dar am scris mai mult proză și versuri.

— Acum, aveți și cîteva piese într-un act, și, pe cît știu, toate sînt inspirate din realitățile comunei...

— Păi, aici trăiesc și muncesc. Am văzut și alte locuri, prin țara noastră, dar nu le cunosc atît de bine.

— Dintre piesele pe care le-ați scris, care vă plac cel mai mult?

— Așa, mai aproape de suflet, îmi sînt piesele: *Nebunii bătrîni* sînt cei mai periculoși. *Schimbarea*, *Pentru nimic și iar nimic* și, desigur, *Hansi al nostru*, care mi-a adus atîta satisfacție...

— În toate piesele dumneavoastră, satirizarea relelor care apar în viața de toate zilele constituie preocuparea centrală...

— De cele bune, vorbesc toți. Dar, în comuna noastră, ca pretutindeni, realitatea nu-i mereu roză; se mai întîlnește și necazuri, sînt fel de fel de oameni. Sper să ajut și eu ca să fie mereu mai bine, să ne mîndrim cu fapte tot mai mari și frumoase. Oamenii din comună nu se supără. Știu că eu rîd de greșelile lor cu prietenie, cu bunățate, cu gîndul de a ne îndrepta cu toții și a deveni oameni vrednici și de nădejde.

— Premiul pe care l-ați luat la prima ediție a Festivalului național „Cîntarea României” vă onorează, dar vă și obligă...

— Am înțeles aceasta de la început. Încă de pe cînd mulțumeam, fericit, pentru premiu, mă gîndeam ce să fac ca să fiu la înălțime. Aveam eu un subiect. Am venit

acasă, m-am apucat de treabă (de scris mă ocup numai seara, fiindcă ziua lucrez la ferma legumicolă a cooperativei de producție) și am realizat piesa *Girligul în familie*, care s-a și publicat în revista „Volk und Kultur”, în 1978. Cu această piesă voi participa la ediția a doua a marelui și stimulatorului de energie creatoare Festival național „Cîntarea României”.

Pecul nou, așezare vestită cu străzi largi, străjuite de case frumoase, cu porți de lemn meșteșugit împodobite, numără aproape patru mii de suflete. Aici, teatrul este la el acasă, nu numai datorită interesului locuitorilor față de spectacole, în general, dar și fiindcă aici activează o echipă de teatru de amatori, în limba germană, laureată a primei ediții a Festivalului național „Cîntarea României”, și tot aici se află și dramaturgul *Ludwig Schwarz*, cu care am stat de vorbă.

— Cînd ați debutat în dramaturgie?

— În anul 1968, cu piesa într-un act *Omul își face griji*.

— Știu că ați scris multe piese de teatru. Care dintre acestea reprezintă, după dumneavoastră, creația afirmării?

— După critica literară, dar și după succesul realizat în fața publicului, piesa afirmării se numește *Mathias Thill*, a cărei premieră a avut loc în anul 1977, pe scena Teatrului German de Stat din Timișoara. Piesa evocă figura unui primar al comunei noastre, care, în secolul trecut, a luptat pentru a salva pămînturile țăranilor, pe care voiau să le acapareze doi feudați.

— De atunci, piesa se joacă cu succes. Ce v-a impresionat mai mult, la spectacol?

— Un fapt cu totul ieșit din comun: la premieră au fost prezenți 36 de descendenți ai lui *Mathias Thill*.

— Echipa de teatru de amatori din comună și-a făurit un bun renume. Desigur că aceasta se datorește și contribuției dumneavoastră...

— Am scris multe piese și texte de spectacol pentru această echipă. Pentru ediția a doua a Festivalului „Cîntarea României”, am pregătit, împreună cu învățătorul *Hans Neumann*, un mare animator al activității culturale sătești, un montaj literar, sub genericul sugestiv *Aici ne e casa!*

În numeroase comune din județul Timiș, activitatea culturală atestă ascendența preocupări; într-un clasament neoficial, acest județ a ocupat locul al doilea în ce privește numărul premiilor și al distincțiilor cîștigate la prima ediție a marelui Festival național „Cîntarea României”. Sînt succese pe care artiștii amatori bănățeni vor să le sporească.

Stan Vlad